

Ændringsforslag nr. 27 om, at § 12 udgår, var dermed forkastet.

§ 13, ændringsforslag nr. 29 og § 14, således ændret, vedtoges uden afstemning.

§ 15 vedtoges med 72 stemmer mod 69.

Ændringsforslag nr. 30 om, at § 15 udgår, var dermed forkastet.

Ændringsforslag nr. 31 om indsættelse af en ny paragraf forkastedes, idet 19 stemte for, 122 imod.

§ 16 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) *Anden behandling af lovforslag nr. L 271:*

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ændrede lejeværdiregler for 1987).

(Fremsat 15/5 86. Første behandling 20/5 86. Betænkning 23/5 86).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Lykketoft (S):

Jeg skal såmænd alene tage ordet for at henlede opmærksomheden på et, synes jeg,

ikke særlig begavet betækningsbidrag fra socialistisk folkeparti.

Se, indholdet i den kritik, dette lovforslag har mødt, har for det første været: hvorfor skulle man gøre noget nu, og måske skulle man gøre noget senere.

For det andet har det været, at man jo bare kunne vente og se, hvordan det gik, for der var jo ikke nogen, der fik store stigninger i deres skattepligtige lejeværdier fra 1986 til 1987.

Men jeg mener, at den væsentligste grund til, at det er en rigtig beslutning af et flertal i folketinget at bringe denne lovgivning på plads, er, at hvis vi ventede til efter sommerferien og lod folk modtage den nye vurdering med de meget store hop i kontantværdierne, som kommer på grund af rentefaldet, så ville vi opleve en ret kaotisk politisk situation, hvor alle – såmænd nok også SFere, når det kom til stykket – ville kappes om at udtale, at det jo ikke var meningen, at det her skulle slå ud i så store stigninger i de skattepligtige lejeværdier, især og vilkårligt kraftigt omkring hovedstaden og nogle af de andre større byer, hvor boligudgiften i forvejen er langt den højeste for en given boligstandard.

Jeg skal gøre opmærksom på, at der i diskussionen både ved lovforslagets første behandling og efterfølgende i pressedækningen af denne sag gør sig den misforståelse gældende, at vi med gennemførelsen af dette lovforslag letter direkte for nogle.

Det er der jo ikke tale om. Der er tale om, at alle eller næsten alle får mærkbare stigninger i den skattepligtige lejeværdi til næste år, også efter at dette forslag er gennemført, og at vi vil få en stigning i den samlede skattepligtige lejeværdi på 3½ mia kr.

Når man taler om det store provenutab, der knytter sig til dette forslag, når man taler om kapitalisering af en værdistigning, som det kan give anledning til, så mener jeg i virkeligheden, at man taler om nogle fantasiforløb, som det aldrig har været et folketingsflertals agt at gennemføre. Som jeg sagde ved førstebehandlingen, minder det mest om at gøre op, hvilken besparelse man kunne opnå ved først at beslutte sig for en bro over Kattegat og derefter beslutte sig for ikke at gennemføre den alligevel.

Derfor mener jeg, at det i for sig er en forvridning af diskussionen at tale om disse

[Lykketoft]

store provenuer, der efter en årrække under nogle ganske bestemte forudsætninger om den videre ejendomsprisudvikling, som vi ikke ved noget som helst om, kunne være blevet tale om.

Når man så taler om, at dette forslag kan udløse yderligere værdistigninger, vil jeg sige, at det afgørende for, hvordan værdierne på fast ejendom nu vil udvikle sig, selvfølgelig for det første er, hvordan renten videre vil forme sig. Man kan ikke udelukke, at vi får en større værdistigning i de kontante værdier, hvis der kommer et yderligere kraftigt rentefald.

Men den anden ting, som vil være afgørende, og som nok trækker kraftigere i den modsatte retning, er naturligvis skattereformen og rentefradragsomlægningen. Jeg vil godt henlede folketingets opmærksomhed på, at hvis man bruger den samme måde at regne kapitaliserede værdier ud på, som skatteministeriet har brugt på dette forslag og selv har advaret imod misbrug af, så ville man kunne sige, at et hus til 1,2 mill. kr., der var almindeligt belånt, ville få et kapitaliseret tab på 180.000 kr. som følge af skattereformens rentefradragsomlægning.

Det viser bare noget om, hvor forsigtig man skal være med den slags beregninger, og jeg synes, at hverken SF eller den stundom SF-sekunderende hr. Bernhard Baunsgaard har været så agtpågivende med at bruge tallene, som de burde have været i overblikkets og sandhedens interesse i forhold til offentligheden.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg ville bare bemærke i al stilfærdighed, at det jo ikke kan hjælpe noget, at man vil benægte kendsgerningerne, selv om man måske er ved at fortryde det, man har lavet. Det koster 1 mia. kr. under de bestemte forudsætninger, nemlig at de gamle lejeværdiberegninger var slået igennem og der i øvrigt ikke var sket noget.

Det er også helt korrekt, som hr. Lykketoft sagde, at skattereformen jo medfører, at de dyre huse ikke kan stige så meget, som de ellers ville, men er det ikke også det, vi har villet med skattereformen? Derfor synes jeg, at den oplysning, at den medfører den modsatte virkning, i højeste grad var på sin

plads. Kapitaliseringen af, hvad der sker ved, at man fritager de dyre huse for lejeværdien – ja men det er da også fuldstændig rigtigt, at under i øvrigt uændrede vilkår medfører det dette her.

Selv om vi nu i fællesskab, regeringspartierne, socialdemokratiet og de radikale, gennemfører dette, så er der ingen grund til at bestride kendsgerninger.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Ja men hr. Bernhard Baunsgaard, jeg fortryder ikke noget som helst. Jeg mener, det her er en rigtig beslutning.

Det, jeg har prøvet at gøre op med her ved anden behandling – jeg prøvede også ved første behandling – er den forvridding af diskussionen, som hr. Bernhard Baunsgaard også har medvirket til i sine kommentarer til det.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg ikke kan mindes noget forlig, jeg har været med til at indgå i de 5 år, jeg har haft med folketingsarbejde at gøre på den ene eller den anden måde, hvor en deltager i et forlig i den grad har prøvet at underløbe de andre deltagere i forliget diskussionsmæssigt og i den grad tager afstand fra det, han selv er med til at gennemføre, som den indsats, hr. Bernhard Baunsgaard har lavet her.

Jeg synes, det er meget, meget særpræget. En ny stil, ikke særlig flatterende, ikke særlig opløftende, men bestemt en ny stil.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan så slet ikke forstå hr. Lykketoft. Hvis hr. Lykketoft nu ikke fortryder det, han har været med til at lave, så kunne man da godt vedstå konsekvenserne af det. Med hensyn til dette med at fortælle, hvad det er, man er med til, og at man måske ikke er så helhjertet med, kan jeg såmænd bare sige, at mønsteret for dette gav hr. Lykketoft i sit indlæg i Berlingske Tidende, blot på en lidt forgrovet måde, sammenlignet med det, jeg har gjort.

Dér gjorde hr. Lykketoft det ganske klart, at det var et forsøg på at omskrive fortiden efter den model, der findes i George Orwells bog »1984«, fordi det blev til, at det var

[Bernhard Baunsgaard]

imod socialdemokratiets ønske, at man havde gennemført et bestemt forlig, nemlig forliget om fritagelse for beskatning af aktier, man havde haft i 3 år, og som man solgte til højere kurser end dem, man havde købt dem til.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg bliver nødt til at korrigere mig selv. Jeg får at vide, at det ikke er første gang, hr. Bernhard Baunsgaard har optrådt på en tilsvarende måde i et forlig.

Rahbæk Møller (SF):

Hr. Lykketoft har jo for vane at betragte alle, der modsiger ham, som mindre begavede og forvirrende for debatten. Det må vi jo lære at leve med.

Men når hr. Lykketoft lægger ud med at slå fast, at der ikke er tale om at give nogen skattelettelser, at alle får stigninger, så vil jeg gerne gentage, hvad jeg sagde sidste gang to gange, og nu vil jeg godt gentage det én gang til, og så håber jeg ikke, vi behøver at diskutere den sag mere: de fleste husejere får faktisk formodentlig skattestigninger. Det, forslaget drejer sig om, er at skære toppen af disse stigninger for de mest velhavende. Det er det, vi diskuterer. Skal vi så ikke holde os til det?

Under førstebehandlingen kritiserede jeg skatteministeren for at have været usædvanlig tilbageholdende med at oplyse om lovforslagets konsekvenser. Nu har vi så under udvalgsbehandlingen fået en række oplysninger, og jeg synes, de til fulde bekræfter den kritik, som jeg fremførte på SFs vegne. Vi har fået oplyst, at ejerne af de 40.000 dyreste huse slipper 8.700 kr. årligt billigere i skat end efter de nugældende regler.

Vi har også fået oplyst, at den kapitaliserede værdi af denne årlige skattelettelse i forhold til nugældende regler udgør 88.000 kr., og som hr. Bernhard Baunsgaard ganske rigtigt sagde: dette vil naturligvis afspejle sig i husenes værdi. Den husejer, der stod frem i TV-Avisen og takkede regeringen og folketingsflertallet for at have fået foræret små 100.000 kr., har jo nu fået skatteministerens ord for, at det var helt berettiget, at han ydede denne tak.

Den gruppe, der her er tale om, hører jo i det store og hele til dem, der i øvrigt er blevet favoriseret af den nuværende regerings politik, og de har nu fået endnu en opmuntring; selv for dem er 88.000 kr. vel en slags penge.

Og det er det altså også for statskassen. På grund af overgangsreglerne vil det vare et par år, før udgifterne slår igennem, men så koster det altså 930 mill. kr. om året; det er mange penge i en sparetid. Men det falder faktisk helt i tråd med regeringens politik at forære så mange penge til nogle få af dens kernevælgere.

Det, jeg ikke forstår og stadig væk ikke forstår, er, hvorfor i alverden socialdemokratiet ville med på den galej. Som vi har sagt flere gange, og som det også fremgår af de besvarelser, vi har fået, sker der ingenting i 1987. Vi kunne godt se tiden an, ikke til efteråret, som hr. Lykketoft sagde, men selvfølgelig, til vi har haft mulighed for at se, hvilken virkning de nugældende regler har på huspriserne; så kunne vi se, om der var behov for at indføre indefrysningsordninger af forskellig art.

Der kan godt være enkelte, der kommer i klemme, f.eks. den efterlønsmodtager i Rødovre eller Hvidovre, eller hvor det nu var – jeg har glemt farven – som hr. Lykketoft hele tiden snakker om. Det er muligt, vi burde give en mulighed for at indefryse skatteværdien af lejeværdien. Jeg ved det ikke, men det væsentlige er, at det kunne vi have fundet ud af, når vi så, hvordan de nugældende regler ville virke på huspriserne.

Så siger hr. Lykketoft, at det kunne vi ikke, for der ville gå panik i folketinget. Det må da nærmest være selvkritik, for alt tyder på, at det eneste sted, panikken kunne opstå, er i hr. Lykketofts eget parti. Selvfølgelig ville der være partier her, der spekulerede i den frygt, det er jeg helt klar over, men hvis hr. Lykketoft stod fast, tyder alt på, at flertallet herinde kunne stå fast.

Men det har man ikke valgt. I stedet for har man valgt ved en panikreaktion at forære landets 40.000 mest velhavende husejere knap 1 mia kr. om året. Det er forkasteligt.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

[Lykketoft]

Vi skal bare have præciseret, at det omtalte fantasifulde provenutabstal altså er under forudsætning af, at ejendomspriserne hverken stiger eller falder. Hvis ejendomspriserne falder, bliver det langsigtede provenutab mindre. Hvis ejendomspriserne stiger, så bliver provenutabet i 1991 på grund af stopreglerne også mindre. Så det er nogle meget, meget specielle forudsætninger, man anvender, og så kan man få nogle tal frem, men det er ikke særlig interessant.

Jeg vil godt give hr. Rahbæk Møller et andet tal, som er mere interessant, for hr. Rahbæk Møller snakkede om, at jeg forstår skatteministerens kernevælgere. Ballerup kommune nordvest for København havde 62 pct. socialdemokratiske stemmer ved sidste kommunevalg. Efter den nye vurdering og med en uændret beløbsgrænse ville 62 pct. af parcelhusene i Ballerup kommune komme op over grænsen.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg skal ikke blande mig så meget i diskussionen mellem S og SF – det synes jeg de klarer helt udmærket selv – men der er dog et par spørgsmål, jeg lige vil henlede opmærksomheden på. Hvad er den egentlige årsag til, at der pludselig er skaffet flertal for nedsættelse af progressionsgrænsen for lejeværdien? Da jeg fremsatte lovforslag om det i januar 1985, kunne der jo ikke skaffes flertal, men nu kan der pludselig skaffes et flertal, og det skyldes simpelt hen, at det er gået op både for socialdemokratiet og det radikale venstre, at det dramatiske rentefald, som i sig selv er et gode for vort samfund, har medført nogle forvriddinger i skattesystemet, som vi selvfølgelig er nødsaget til at råde bod på.

Som hr. Lykketoft rigtigt har sagt, betyder denne sænkning af renten en forvriddning af skatten af lejeværdien, men der er to andre tilfælde, hvor det har fuldstændig samme konsekvenser, og det er for så vidt angår realrenteafgiften og for så vidt angår formueskatten. I begge disse tilfælde har vi fået en forvriddning af skattesystemet som følge af det dramatiske fald i renten, som skyldes regeringens politik.

Jeg synes, det er opløftende ved den behandling, vi har i dag, at det er lykkedes at skabe et flertal for at justere skattesystemet

netop med henblik på, at renten er faldet. Jeg håber, at vi i sommerens løb kan etablere et flertal også for så vidt angår en tilpasning af realrenteafgiften og en tilpasning af formueskatten.

Jeg vil dog gerne have lov at sige, at regeringen betragter dette lovforslag som en skattelettelse til de mennesker, der ellers ville være blevet urimelig hårdt ramt, hvis dette lovforslag ikke var blevet gennemført, og det gør jo ikke noget, at der er ca. 200.000 mennesker – heraf måske også nogle af hr. Lykketofts vælgere – som får opfyldt de forventninger, de havde til en borgerlig regering.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg har to bemærkninger til hr. Lykketoft. For det første tror jeg, det er en rigtig vurdering, at hovedvirkningen af at beholde de nugældende regler ville have været en påvirkning af huspriserne. Blandt alle de mange tal, der er kommet frem, tror jeg, at de 88.000 kr., som selvfølgelig er en skønnet virkning på huspriserne, er det mest relevante tal. Det er den ene ting.

Den anden ting er kommentarerne om Ballerup kommune, hvor hr. Lykketoft siger, at der er 62 pct. socialdemokratiske vælgere, og at 62 pct. vil få vurderingspriser, der overstiger 851.000 kr. Det er sikkert rigtigt, hr. Lykketoft, men det, der er interessant, er, at de fleste af disse kommer ganske lidt over og får meget lidt glæde af dette her. De, der virkelig scorer, altså de, der får denne værdistigning eller manglende reduktion, eller hvad det nu bliver på de små 100.000 kr., er dem, hvis huse kommer op over 1,2 mill. kr., og jeg tvivler på, at der er ret mange af dem i Ballerup kommune.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Skatteministerens betragtninger over forholdet mellem den almindelige rente og det, man skal betale for at have sit eget hus, altså lejeværdien, nærmer sig jo den situation, som hr. Glistrup i sin tid i sin »Skatteret« skitse-rede, nemlig engang midt i 1950'erne. Da var den almindelige markedsrente omkring 10 pct., og så sagde hr. Glistrup, at lejeværdien naturligvis så også burde være 10 pct. af værdien af huset. Det er sådan set rigtigt, at der sker noget i det øjeblik, man gjorde det,

[Bernhard Baunsgaard]

men så må man vel også understrege, at lejeværdien, selv om vi havde fastholdt det gamle system, ikke ville være ude af trit med det, der er sket på andre boområder. For ikke at ophidse nogen skal jeg ikke sige det hårdere.

Nu formoder jeg ikke, at hr. Lykketofts oplysninger om, at 62 pct. i en bestemt vestkommune havde boliger, og at 62 pct. stemte socialdemokratisk, skal forstås på den måde, at alle socialdemokrater bor i villaer. Men lad mig i den anledning blot sige, at de 62 pct., der bor i villaer i den kommune, nok ikke alle sammen bor i luksusvillaer. I hvert fald synes jeg, at socialdemokratiet dermed har understreget, at man vil gennemføre dette her, fordi der er nogle mennesker, der ikke har været forberedt på, at det ville ske – burde have været det, men er det ikke – men at det i hvert tilfælde ikke er Underdanmark, det drejer sig om.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det, jeg sagde i mit sidste indlæg, var det stik modsatte af det, hr. Bernhard Baunsgaard fik ud af indlægget. Jeg sagde, den faldende rente nødvendiggør en faldende lejeværdi og ikke det modsatte, ikke noget med 10 pct. Bogen udkom i 1957, altså for næsten tredive år siden, og i dag beregner vi ejendomspriserne på en sådan måde, at en faldende rente får en helt anden virkning, end den havde på det tidspunkt, da den pågældende bog blev skrevet. Lejeværdien er jo tal i kroner og øre, som beregnes af to ting, nemlig dels ejendomsvurdering, dels af procenten, og man kan ikke se bort fra, at vi i dag vurderer kontantværdien for fast ejendom, og på den baggrund betyder faldende rente en uhyggelig stigning af lejeværdien.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det, som Glistrup sagde i sin bog fra 1957, »Skatteret« – det var dengang, han var lektor på Københavns universitet i skatteret og forsøgte i principiel form at nedskrive sine skatbetragtninger, og jeg behøver vel ikke over for tinget at understrege, at det ikke helt svarer til det, han senere fremførte som politiker – var, at der burde være et rimeligt forhold mellem den rente, man brugte ved beregning af lejeværdien, og den rente, man måtte betale, når man optog et lån. Det, jeg forsøgte at

sige før, og som jeg skal prøve at sige endnu klarere, er, at det er klart, at vi med en faldende rente nærmer os et rimeligt forhold mellem den rente, der bruges til beregning af lejeværdien, og den, som man må betale for at optage lån. Men så bør det vel også i sandhedens interesse tilføjes, at dette kun gælder for de nye huse, ikke for dem med gamle lån på op til 20 pct. i rente.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det er vældig interessant at høre hr. Bernhard Baunsgaard stå og docere Glistrup heroppefra. Det er ikke så tit, men vi har jo lejlighedsvis oplevet en BZ-kalition her i folketinget. Jeg synes bare, hr. Bernhard Baunsgaard har haft rig lejlighed til at føre sine tanker om, at man generelt skulle forhøje lejeværdien, ind i de skattereforhandlinger, vi førte gennem et halvt år fra omkring julen 1984 og hen til sommeren sidste år. Når det betyder så meget for hr. Bernhard Baunsgaard, synes jeg da, han skulle have benyttet lejligheden til at bringe det frem, for så kunne vi jo have kigget på det. Men det var jo ikke et synspunkt, der blev ført frem fra det radikale venstres side, at den generelle procent ikke skulle være 2½, men 5, 6 eller 7, eller hvad ved jeg. Det er egentlig en mærkværdig dobbeltholdning, hr. Bernhard Baunsgaard har til det. Han har læst noget hos Glistrup i sin tid og er blevet vældigt inspireret af det, men han gjorde ikke noget forsøg på at omsætte det i politisk praksis, da muligheden bød sig, nemlig da hele feltet var åbent, da vi sad sammen og diskuterede disse spørgsmål i foråret 1985.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg troede egentlig, at det gamle trick med at dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå, var noget, ethvert folketingsmedlem var vokset fra i dette ting, der jo dog har siddet et par år. Men jeg kan forstå, at hr. Lykketoft ikke er kommet ud over den pubertetsgrille endnu.

Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at lejeværdiprocenten skulle forhøjes; jeg har bare sagt, at de 7½ pct. såmænd ikke er så meget ude af takt med det, der betales for

[Bernhard Baunsgaard]

gældsrenter, og derfor skal man lade være med at fordreje, hvad jeg siger.

Det har vist gentagne gange været accepteret af alle parter i forhandlingerne, medmindre man har skiftet mening, at skattereforment vil medføre et fald i lejeværdierne, fordi man ikke især for de dyre huse får den store skatterabat på op til 74 pct., som man i visse situationer får i dag. Derfor er det klart, at det ikke er så fordelagtigt, og så kan man ikke give så meget for det. Det er dog vist noget, vi alle hidtil har anerkendt. Der er så bare overgangsperioden, som vi lige netop befinder os i, hvor det ikke er gået op for folk, at de ikke kan tillade sig at give så meget for husene, som de kunne med bevarelse af de 74 pct. i skatterabat. Men vi kunne jo have ventet, at det slog igennem, og så have lavet noget helt andet. Nu er det blevet til dette her.

For at gøre en lang snak kort: i dag er vi nået dertil, at det er det, der kan gennemføres, og derfor skal det gennemføres. Men der er ingen grund til, som hr. Lykketoft har foresøgt det, at bestride de kendsgerninger, der følger med det, vi vedtager i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Nørgaard-Sørensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 138:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave. (Lempelse af arveafgiften for samlevende, søskende og samlevende personer af samme køn).

Af Aase Olesen (RV) og Anne Grete Holmsgård (VS) m.fl.

(Fremsat 28/1 86. Første behandling 5/2 86. Betænkning 21/5 86).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Jytte Hilden (S):

Mange fik nok det forkerte ben ud af sengen eller morgenkrydderen galt i halsen, da de den 22. maj d.å. i Berlingske Tidende på forsiden kunne læse, at papirløse par skal slippe for en stor arveafgift. Det kunne selvfølgelig i sig selv være interessant, men det særlig interessante ved det var, at forslaget kom fra den tidligere industriminister, hr. Stetter.

Det er da pokker til idé at putte alle i samme hat: ægtefolk, papirløse, børn, forældre osv., for at forsøge at hindre et lovforslag som det, vi her har til behandling, der drejer sig om at hjælpe lige præcis de mennesker, som ikke kan gifte sig, det vil sige de mennesker af samme køn, som lever i ægteskabsliggende forhold. Om de siden vil kunne få papir på det, skal jeg ikke kunne sige.

Men det, det handler om, er, at de, der har kritiseret denne lovgivning, overhovedet ikke har forstået, hvad det er for en lille brik, vi på denne måde gerne vil flytte. De store bogstaver og alle protesterne, der er udtrykt på den omtalte forside af Berlingske Tidende, er tegn på en form for konservatisme, som ikke svarer til forståelse for mennesker, der indretter sig anderledes, end de fleste gør. Det har ikke noget at gøre med spørgsmålet om, hvordan børn og forældre arver hinanden, og ikke noget at gøre med spørgsmålet om, hvordan søskende indbyrdes arver hinanden.

Det forslag, der foreligger her, skal løse ét ganske bestemt lille, konkret problem for en række mennesker, som ikke har den mulighed at gifte sig, som jeg sagde før. Det synes vi er både fornuftigt og rimeligt, og derfor